

[Bomholt.]

eller anden Grund gør en Støtte fra frivilligt Hold betimelig.“

Saaledes er Linien; den offentlige Hjælp kommer først: først Samfundets Tjenestegerning, og hvor denne Tjeneste ikke strækker til, træder de frivillige Kræfter til med Hjælp, saa vidt de evner det. Men ved at feje Samfundet til Side gaar de paagældende Institutioner ikke blot imod Biskoppen, men de risikerer at gaa imod selve det religiøse Grundlag, paa hvilket de bygger deres Eksistens. Medens Biskoppen ønsker ekstra Kollektur, advarer de paagældende mod unødigt store Udgifter, og det er i denne Forbindelse interessant at lægge Mærke til, at Venstre end ikke har argumenteret mod for høje Udgifter i denne Forbindelse; i hvert Fald foreligger der ikke noget officielt herom.

Det kan ogsaa siges, at i et Samfund med kapitalistisk Struktur bliver der trods alt nok at gøre for Filantropiens Ambulancer. De paagældende Institutioner behøver ikke at frygte for, at Tallene skal gaa for langt ned i deres Aarsberetninger. I København har man i Forvejen et Centralkontor, oprettet i 1922, og det, der sker ved dette Lovforslag, er i Virkeligheden en organisk Udvidelse af Omraadet, saaledes at man fører Linien videre fra dette Centralkontor til en Landsinstitution. I det hete taget, hvis man sammenligner de Summer, der tigges ind ved Dørene, med de Summer, der ydes gennem filantropisk Arbejde, er jeg ikke helt sikker paa, at de sidste Summer er de største.

Paa Basis af disse urigtige Opfattelser stiller Venstre sit Ændringsforslag. For dette vil der naturligvis senere blive argumenteret. Jeg skal kun bemærke, at Forslaget nærmest synes at være en Afskrift af Sundhedsvedtægten i Næstved; i Næstved Sundhedsvedtægt § 81 hedder det nemlig, at der skal fastsættes et særligt lokalt Tilsyn med Herbergerne, og der ligger formentlig ogsaa Næstved-Traditioner bag dets Sammensætning, idet Politimesteren nævnes først. Dette Tilsyn skal paase, at Sundhedsvedtægtens Bestemmelser opfyldes, men der stilles i øvrigt ingen Krav til denne Sundhedsvedtægt, og i de Byer, hvor der ikke er Herberger, maa Opgaven siges at være nogenlunde overkommelig. Hvis Politimesteren

og hans to kommunale Sekundanter finder, at Herberget trænger til Forbedring, kan han afgive en Indstilling til Kommunalbestyrelsen, som saa kan ofre Midler til Herberget, men saaledes er det allerede nu, hvor faktisk mange Kommuner har nedsat Udvalg til at føre Tilsyn med Herbergerne, og hvor Byraadet kan bevilge de Summer, som af Byraadet anses for nødvendige. Men vi kan ikke, forekommer det mig, nøjes med at vise de arbejdsløse en Lap Papir og saa love dem en Politimestervisit til næste Júl; vi er nødt til at tage alvorligt paa denne Opgave, og jeg vil derfor anbefale, at man stemmer for Flertallets Opfattelse.

Inger Gautier Schmit: Den sidste ærede Taler begyndte med at udtale, at han vilde fatte sig i Korthed, og gemme de principielle Opfattelser og Udtalelser til tredje Behandling. Jeg synes, han ret hurtigt fraveg dette sit gode Forsæt, men jeg vil prøve paa at efterkomme det og holde mig til det foreliggende Ændringsforslag, som er stillet af Venstre.

Venstre har overfor det foreliggende Lovforslag vist Villighed til at gaa ind paa en bedre Ordning af vore Arbejdsherberger rundt omkring i Landet end den, der findes i Øjeblikket, idet vi erkender, at der her tiltrænges et noget bedre Tilsyn og maaske ogsaa en noget større Støtte fra det offentlige, end der gives i Øjeblikket. Hermed vil vi dog ikke mene, at man bør gøre det store Spring, som den højtærede Minister har gjort, nemlig at gøre Opgaven til en Statsopgave med en statsansat Inspektør og alt, hvad dermed følger af Tilsyn, Indberetninger o. s. v., og med en Ret for Ministeren til efter Forhandling med Kommuner og Amsraad at paalægge disse at lade opføre Arbejdshjem og Herberger indenfor deres Omraader. En saadan Beføjelse finder vi altfor vidtgaaende. Men vi ønsker ikke at komme til den højtærede Minister med tomme Hænder eller Løfter om eventuelt at indsætte nogle Bestemmelser i Socialreformen. Vi ønsker at gaa praktisk til Værks, og derfor har vi formuleret ganske bestemte Forslag, som den sidste ærede Taler fandt forkerte, men som vi nu tror er gode nok i sig selv, og det kunde alligevel være, at den højtærede Minister, naar han fik tænkt sig om, vilde